



116361

χρεε ξαναμπεϊ σὲ τόσο μεγάλη αἰθουσα. Ἡ μουσική, τ' ἀμέτρητα φῶτα, τὰ διαμάντια, τοῦ θάμπωσαν τὰ μάτια καὶ τοῦ σκότισαν τὸ μυαλό.

Τέλος ἦρθε, καὶ τὸ παιδί ἔκατσε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο πάνω σὸ δόξασιμένο της πρόσωπο.

Μπροσθὸς νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ μεγάλη λαίδυ τοῦ τὰ διαμάντια της θάμπωσαν, καὶ τοῦ ὅλοι σεβόταν, θὰ τραγουδοῦσε τὸ τραγούδι του.

Χωρὶς ν' ἀνεπνέῃ περίμενε, — ἡ δεξιόστερα, ὀλόκληρη ἡ ὀρχήστρα, ἔπαιζε μιὰ παραπονιάρικη μελωδία. τὴ γνώρισε, κι' ἀπὸ χαρὰ χτύπησε τὰ χέρια. Καί—Θε μου!— πόσο ὄμορφα τὸ τραγούδι. Ἦταν τόσο ἀπλό, τόσο πένθιμο, τόσο ψυχουναρπαστικό — πολλὰ μάτια πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα, καὶ τίποτα δὲν ἀκούσταν ἔξω ἀπὸ τὰ λόγια τῆς τραγουδίστριας—ὦ! τόσο συγκινητικό!

Ὁ Πέτρος γύρισε πίσω σπίτι του. Γιατὶ θὰ φρόντιζε γιὰ κτήματα πιά; Ἡ μεγαλύτερη τραγουδίστρια τῆς Ἑβρώπης εἶχε τραγουδίσει τὸ μικρὸ του τραγούδι, καὶ χιλιάδες ἔκλαψαν ἐξ αἰτίας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαφνηδαίστην ἀπὸ μιὰ ἐπισκεψὴ τῆς κυρίας

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὰ ξανθὰ τοῦ κατσάρᾳ, καὶ στρέφοντας πρὸς τὴν ἄρρωστη μάννα εἶπε: «Ὁ γοιὸς σας, Κυρία, σὰς ἔφερε τὴν εὐτυχία. Μοῦ πρόσφερε σήμερα τὸ πρωί, ὁ καλύτερος ἐκδοτικός Ὀίκος τοῦ Λονδίνου, τρακόσες λίρες γιὰ τὸ μικρὸ τραγούδι. Κυρία, εὐχαριστήσατε τὸ Θεὸ ποῦ ὁ γοιὸς σας ἔχει ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν.

Ἡ εὐγενεῖα τραγουδίστρια κι' ἡ φτωχὴ μάννα ἔκλαψαν μαζί, ἐνῶ ὁ Πέτρος δίπλα τους, θυμούμενος Ἐκεῖνο ποῦ προστατεύει τὸ φτωχό, εἶχε γονατίσει καὶ τοῦ ἀπάγγελε μιὰ ἀπλήρᾳ εὐχλωττὴ προσευχή.

Ἡ ἀνάμνηση τῆς προσευχῆς ἐκείνης, ὀλοένα μαλάκωνε περισσότερο τὴν ψυχὴ τῆς τραγουδίστριας καὶ τὸ εἶδωλο τῆς Ἀγγλικῆς λατρείας μεταβλήθηκε σὲ ἄσολο κάθε φτωχοῦ. Καὶ στίς τελευταῖες τῆς στιγμῆς κείνος ποῦ σχετόταν στὸ κρεββάτι της φωτίζοντας τίς τελευταῖες τῆς στιγμῆς μὲ τὴν ἀσβρυστὴ στοργὴ του ἦταν ὁ μικρὸς Πέτρος τῶν παλιῶν ἡμερῶν—τώρα πλούσιος, καλὰ καταρτισμένος, κι' ὁ πρὸ διάσημος, συνθέτης.

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

Σ. τ. Α. — Θὰ θέλαμε, μ' ὅλη μας τὴν καρδιά, νὰ εἴμαστε μέσα στὸ μυαλό κανενὸς πλουσίου δταν ὁρᾷ διάβαζε τὴν ἱστορία αὐτῆ.

ἙΛΛΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

SAINT JUIRS

ΜΗΝΣΕΤΤ

—Εἶσαι παιὰ πεθαμένος, εἶπε ὁ γιαντὸς κοιτάζοντας προσεχτικὰ τὸν Ἀνατόλ. Ὁ Ἀνατόλ ἀνεπήδησε.

Εἶχεν ἐρῆτη φαιδρὸς γιὰ νὰ περᾶσῃ τὴ βροδιά μὲ τὸ παλλεὸ του φίλο τὸ γιαντὸ Μπαρκαί, τὸ περ' φημὸ σοφό, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔφερε τίς δουλιές του στίς δηλητηριώδεις οὐσῆς, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀνατόλ εἶχε μπορέσει νὰ ἐχτιμήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ευγένεια τῆς καρδιάς του, καὶ τὴ σχεδὸν πατριτικὴ καλωσίην. Καὶ νὰ αἰφνιδιά, χωρὶς ντραπὴ, χωρὶς προετοίμαση ἄνωσε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ στόμα τόσο αὐθεντικὸ αὐτῆ ἡ τρομακτικὴ πρόγνωση.

—Δυστυχισμένο παιδί ξανάπε ὁ γιαντὸς, τί ἔχεις κόμει λοιπόν;

—Τίποτε ποῦ νὰ τὸ ξέρω ψιθύρισε ὁ Ἀνατόλ πολὺ ταραγμένος.

—Ζήτησε σὴ θύμησή σου. Πῆς μου τί ἦπες τί ἔφασε τί ἀνάπνευσες;

Αὐτῆ ἡ τελευταία λέξη ἦταν μιὰ ἀχτίδα φῶς γιὰ τὸν Ἀνατόλ: τὸ πρῶτ' μάλιστα εἶχε πάρει ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα του φίλο ποῦ περιηγόταν τὰς Ἰνδίας. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα βρισκόταν ἕνα λουλουδι κομμένο ἀπὸ τῆς ὀχθῆς τοῦ Γάγγη, ἀπὸ τὸ ταξιδιώτη, ἕνα λουλουδι κόκκινο πρωτόφαντο, παράξενου σχήματος καὶ ποῦ ἡ μυρωδιά του, τὸ θυμῶταν πολὺ καλὰ τῶσα, τοῦ εἶχε φανεῖ παράξενα διαπεραστικὴ. Ὁ Ἀνατόλ ξεφύλλισε τὸ πορτ-φῶγ του ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ λουλουδι ποῦδειξε στὸ σοφὸ.

—Δέ χωρεῖ ἀμφιβολία περὶ φώναξε ὁ γιαντὸς. Εἶναι ἡ Ἰνδικὴ πυραμενενοῖς τὸ θανατηρὸ λουλουδι, τὸ λουλουδι τοῦ αἵματος.

—Τότε ἀληθινὰ τὸ πιστεύετε;

—Εἶμαι βέβαιος ἀλλοίμονο!

—Μὰ δὲν εἶναι δυνατὸ. Δὲν εἶμαι παρὰ 25 χρονῶν αἰστάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου γεμάτο ζωὴ καὶ υγεία!

—Τι ᾧ ἀνοίξεις αὐτὸ τὸ μοιραῖο γράμμα;

—Σήμερα τὸ πρῶτ' στίς ἐννιά.

—Ἐ καλὰ, αὐτὸ τὸ πρῶτ', τὴν ἴδια ὥρα, ἐπὶ ἴδιο λεπτό, γεμάτος γεία, καθὼς λέγεις, θὰ αἰστανθῆς ἕνα εἶδος ἀγωνίας στὴ καρδιά, καὶ τὸ κάθε-τι θὰ τελειώσῃ.

—Καὶ δὲ ξέρετε κανένα γιαντικὸ κανένα μέσο θεο...

—Τίποτε, εἶπε ὁ γιαντὸς, καὶ κρόβοντας τὴ κεφαλὴ του στὰ χέ-

ρια του, ἀπῆκε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, πνιγμένος ἀπὸ τὸ πόνο.

Μπροστὰ στὴ συγκίνηση τοῦ παλιοῦ του τοῦ φίλου, ὁ Ἀνατόλ κατὰλαβε πῶς ἦταν πραγματικὰ καταδικασμένος. Βγήκε ὄξω σὲ τρελλός.

Μὲ τὸν ἰδρωτὰ στὸ μιλίγγια, μὲ τίς ἰδέες ἀνακατωμένες, μὲ τὸ κορμὶ σπρωγμένο σ' ἕνα μηχανικὸ βήμα, ὁ Ἀνατόλ περπατοῦσε τὴ νύχτα, ξένος γιὰ ὅ, τι γινότανε γύρωθῆ του, χωρὶς νὰ φοβάται γιὰ τὴν ἐρημιὰ τοῦ δρόμου.

Γιὰ πολὸ καιρὸ ἔτρεξε ἔτσι, ὅστερα νυκταντώντας ἕνα πάγκο κάθησε.

Αὐτῆ ἡ ἀνάπαψη τοῦκαμε καλὸ, ἴσκαμε τώρα, ἦταν σὰν ἕνις ἀνθρωπος ποῦχε φάει μιὰ βεργιά στὴ κεφαλή, ἡ ζαλάδα του διαλυόταν κι' ἀρχίσε τώρα νὰ ξαναμαζώνη τίς ἀνακατωμένες ἰδέες του.

Ἡ κατάσταση μου, σκέπτηκε, εἶναι σὰν ἐνοῦς καταδικασμένου σὲ θάνατο: ἀπόμα κείνος μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ σὲ χάρη. Ἀλλὰ τώρα πόσο μου μένει γιὰ νὰ ζήσω;

Κότταξε τὸ ρολόι του.

—Τρεῖς τὸ πρωί. Εἶναι ὥρα νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Νὰ κοιμηθῶ! Νὰ δώσω στὸν ὕπνὸ τίς ἔξη τελευταῖες μου ὥρες! Ὅχι. Βέβαια εἶναι καλλίτερα κάτῃ ἄλλο ἀπ' αὐτὸ νὰ κάμω. Ἀλλὰ τί; Διάολε! Ν' ἀρχίσω τὴ διαθήκη μου. Ἐνα ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμεινε ἀνοικτὸ ὅλη τὴ νύχτα, δὲν ἦταν μακριά, ὁ Ἀνατόλ πήγε καί:

—Μικρὸ ἕνα μπουκαλί χιαμπάνια κι' ἕνα μπουκαλί μελάκι.

Ἦπτε ἕνα ποτήρι Κ λ ι κ ὸ καὶ κίτταξε τὸ χαρτί του σκεφτόμενος.

—Σὲ ποῦ ν' ἀφίσω τίς χίλιες λίρες τοῦ εισοδήματός μου; δὲν ἔχω παιὰ ὅτε πατέρα ὅτε μητέρα—κι' εἶναι πολὺ εὐτυχισμένοι αὐτοί—καὶ μέσα στὰ πρόσωπα ποῦ μ' ἐνδιαφέρουνε δὲ βλέπω παρὰ μιὰ: τὴν Νισέττ.

Ἡ Νισέττ ἦταν μιὰ μικρὴ ξαθήρφη, ἕνα ἐξαιρετὸ κορίτσι δεκοχτὸ χρονῶ, μὲ ξανθὰ μαλλιά μὲ μεγάλα μαύρα μάτια. Ἦταν ὀραφὴν σὰν κι' αὐτόν, κιαυτὴ ἡ κοινότη στὴ δυστυχία εἶχε σχηματίσει τώρα καὶ πολὺ καιρὸ μεταξὺ τους μιὰ μυστικὴ κι' ὀλάκερη συμπάθεια.

Ἡ τελευταῖες θέληρες ταχτοποιήθηκαν γρήγορα. Ὅλα στὴ Νισέττ. Ἀφοῦ ἔκαμε αὐτὸ ἦπτε ἕνα δεύτερο ποτήρι χιαμπάνιας.

—Καθμένη Νισέττ σκεπτόταν. Ἦταν πολὺ λυπημένη τὴ τελευταία φορὰ ποῦ τὴν εἶδα. Ὁ κηδεμόνας τῆς ποῦ δὲ ἔφερε τὸ κόσμο παρὰ τὴ τάξη του τῶν πνευστῶν ὀργάνων στὸ ὤθειο δὲ στάθηκε φρόνιμος, νὰ ὀποσχεθῇ τὸ χέρι τῆς

